

Arrest

nr. 187 653 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 januari 2016.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM. Ze betoogt dat de gemachtigde over het hoofd ziet dat artikel 8 van het EVRM ook het recht op eerbiediging van het privéleven waarborgt en ten onrechte stelt dat 'gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen'. De verzoekende partij voert aan dat deze stelling manifest verkeerd is en in tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM en de Raad. Ze geeft in dit verband aan dat haar privéleven zich volledig in België afspeelt, dat ze immers reeds op driejarige leeftijd naar België kwam, dat ze onafgebroken in het Rijk verblijft sinds 2010, dat ze hier goed is geïntegreerd en hier school loopt, dat ze zeer goed Nederlands spreekt, dat ze geen ander land dan België kent en stelt dat de gemachtigde minstens rekening had moeten houden met haar privéleven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 28 oktober 2015 heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM en hierbij heeft gewezen op de “bijzondere banden met België” zoals onder meer het gegeven dat ze als minderjarige in 2010 naar België kwam en gedurende de tijd dat ze zich in het Rijk bevindt, sterke banden heeft uitgebouwd met de maatschappij. Reeds in haar aanvraag van 28 oktober 2015 wijst de verzoekende partij erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM ook het recht beschermt om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen en eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit omhelst. Ze gaf in haar aanvraag in dit verband aan dat ze zich perfect heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij, dat het centrum van haar belangen hier ligt en dat dit onder meer blijkt uit de getuigenissen van leerkrachten. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM gesteld dat er dient opgemerkt te worden “dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin over een legaal verblijf beschikt en gevolg dienden te geven aan hun respectieve bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is”. Er wordt vervolgens het volgende gesteld: “Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM”.

De Raad dient vast te stellen dat de gemachtigde zich aangaande het privéleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM, dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 oktober 2015, er slechts toe beperkt te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen waarbij echter dient vastgesteld te worden dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM. Er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert in haar verzoekschrift, aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Finland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko/Letland, §§ 95-96). Daar de gemachtigde zijn oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeind kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het privéleven, meer bepaald omtrent de

vraag of het privéleven al dan niet in casu een buitengewone omstandigheid kan vormen, voert de verzoekende partij terecht de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM aan.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij met haar vage en theoretische beweringen evenwel op geen enkele wijze in concreto aantoonst dat de door haar ingeroepen elementen als een beschermenswaardige relatie zouden kunnen worden aanzien. Er wordt tevens gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden. De Raad stelt vast dat deze motiveringen niet voorkomen in de bestreden beslissing en voor het eerst in de nota met opmerkingen worden aangehaald en dit aldus een a posteriori motivering betreft die niet vermag een onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing te herstellen. Dergelijke motivering kan geen afbreuk doen aan de motiveringsverplichting van de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat de stelling dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State, stelt de Raad vast dat de verwerende partij hiermee volledig voorbij aan de rechtspraak van het EHRM zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt nog geantwoord op andere elementen die door de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangehaald, maar in dit verband dient te worden benadrukt dat het niet aan de Raad als annulatierechter is om in de plaats van het bestuur te beoordelen of de bestreden beslissing ook zonder de door een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 8 van het EVRM aangetaste motieven overeind zou zijn gebleven.

Het enig middel lijkt in de aangegeven mate gegrond, zodat op de andere onderdelen ervan niet verder dient te worden ingegaan.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 28 februari 2017 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 25 april 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 februari 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VwP geeft mondelinge uitleg bij haar vraag tot horen: zij is het niet eens met de in de beschikking aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en citeert hieromtrent uitgebreid uit haar vraag tot horen.

VzP volgt de beschikking van de Raad en stelt dat zij nog steeds van oordeel is dat de bestreden beslissing tekort schiet inzake de afweging aangaande artikel 8 van het EVRM mbt de gewone sociale relaties, de motivering die nu aangebracht wordt is een a posteriori motivering en zij wijst op de vast rechtspraak van de RvS en het EH, aangehaald in haar verzoekschrift."

3.4 De verwerende partij betoogt dat de beschikking geheel ten onrechte aanvoert dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig 28 oktober 2015 een schending van artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid zou hebben aangevoerd. Ze stelt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag onder "titel 3.1.1. Buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een visum met toepassing van artikel 9§1 en 9§2 bijzonder moeilijk maakt" uitsluitend heeft verwezen naar de scholing in het Rijk

terwijl uit de bewoordingen van de aanvraag blijkt dat de bijzondere banden met België, in het kader waarvan de schending van artikel 8 van het EVRM werd aangehaald, slechts werden aangehaald onder de titel *“Redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden”*. De verwerende partij stelt vervolgens dat het loutere feit dat de gemachtigde ook heeft gemotiveerd nopens de elementen betreffende de gegrondheid van de aanvraag uiteraard niet afdoet aan het feit dat de Raad enkel kan vaststellen dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 december 2015 op gedegen wijze werd gemotiveerd om welke reden de aangevoerde elementen niet konden worden aangenomen als buitengewone omstandigheden.

Zoals de verwerende partij opmerkt, blijkt uit de aanvraag van 28 oktober 2015 dat de bijzondere banden met België, in het kader waarvan de schending van artikel 8 van het EVRM werd aangehaald, werden ingeroepen onder de titel *“Redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden”*. De verwerende partij gaat er hiermee echter volledig aan voorbij dat deze ondertitel zich onder de hoofdtitel *“Ten gronde: Buitengewone omstandigheden”* bevindt waardoor niet met een uitsluitende zekerheid kan gesteld worden dat de verzoekende partij hiermee het invoeren van elementen ten gronde beoogde. Hoe dan ook, er dient op gewezen te worden dat uit de bestreden beslissing ondubbelzinnig en uitdrukkelijk blijkt dat inzake de in de aanvraag aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM door de gemachtigde werd gemotiveerd als zijnde een ingeroepen buitengewone omstandigheid. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin over ene legaal verblijf beschikt en gevolg dienden te geven aan gun respectieve bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Nergens uit de bewoordingen van de voormelde motieven aangaande artikel 8 van het EVRM blijkt dat dit een overtollig motief aangaande een element ten gronde zou betreffen. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij ook in haar nota met opmerkingen heeft aangegeven dat in de bestreden beslissing aangaande artikel 8 van het EVRM werd gemotiveerd maar dat de verzoekende partij niet concreet *“op deze motieven”* ingaat, zonder dat in de nota met opmerkingen enigszins werd gesteld dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet zou zijn aangevoerd als buitengewone omstandigheid zodoende dat de verwerende partij thans niet dienstig kan voorhouden als zou het motief aangaande artikel 8 van het EVRM een louter overtollig motief aangaande een element ten gronde betreffen.

In de mate dat de verwerende partij ondergeschikt betoogt dat indien wordt aangenomen dat de overweging betreffende de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM inderdaad betrekking heeft op de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden, de gemachtigde geheel in lijn met de vaste rechtspraak van de Raad heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, benadrukt de Raad dat de verwerende partij hiermee volledig voorbijgaat aan de recentere rechtspraak van de Raad in het licht van de rechtspraak van het EHRM zoals reeds werd uiteengezet in de beschikking van 20 februari 2017. Door te volharden in de stelling dat de gemachtigde geheel in lijn met de vaste rechtspraak van de Raad heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, herhaalt de verwerende partij bovendien de argumenten uit haar nota met opmerkingen. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in de nota met opmerkingen, brengt de verwerende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 20 februari 2017 werd aangegeven.

Waar de verwerende partij nog stelt dat de verzoekende partij middels haar algemeen-theoretische overwegingen allerm minst aannemelijk maakt om welke reden haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden weerhouden en dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het privéleven van een achtjarig kind zou bestaan uit een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, dewelke de louter familiale banden overstijgen, stelt de Raad vast dat deze overweging niet is opgenomen in de bestreden beslissing en dit betoog zodoende een *a posteriori* motivering uitmaakt, die aldus niet vermag de vastgestelde onwettigheid van de bestreden beslissing te herstellen. Bovendien wijst de Raad erop dat in het verzoekschrift niet louter sprake is van ‘algemeen-theoretische overwegingen’, doch specifiek wordt aangegeven dat het privéleven zich volledig in België afspeelt, dat de verzoekende partij immers reeds op driejarige leeftijd naar België kwam, dat ze onafgebroken in het Rijk verblijft sinds 2010, dat ze hier goed is geïntegreerd en hier school loopt, dat ze zeer goed Nederlands spreekt, dat ze geen ander land dan België kent en stelt dat de gemachtigde minstens rekening had moeten houden met haar privéleven. Zodoende kan de

verwerende partij met bovenstaande uiteenzetting ter terechtzitting dan ook geen afbreuk doen aan de beschikking van 20 februari 2017.

Met verwijzing naar het bovenstaande en de in voornoemde beschikking van 20 februari 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel in de aangegeven mate gegrond is.

3.5 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU